

Vui Cười

AH Nguyễn Đức Thịnh

Bà vợ lãng tai

Cụ Ông nói với Bác sĩ Tai Mũi Họng qua điện thoại:

- Nhờ Bác Sĩ khám dùm tai cho Bà Nhà tôi. Đạo này Bà ấy lãng tai quá.

- Thứ Sáu tới mời Cụ đưa Cụ Bà đến phòng mạch. Trước khi đến, Cụ làm dùm cái test này để giúp tôi chẩn bệnh nhanh hơn. Cụ đứng xa Cụ Bà chừng 30 feet và nói với Cụ với giọng bình thường rồi tiến lại gần cho đến khi Cụ Bà nghe được thì ghi lại rồi cho tôi biết.

Chiều hôm đó, Cụ Ông ngồi trong phòng khách trong khi Cụ Bà đang làm cơm trong bếp.

Độ 30 feet đây, Cụ Ông nghĩ; và cất tiếng với giọng bình thường:

- Bà nó ơi, chiều nay ăn gì?

Không thấy trả lời, Cụ lại gần cách 20 feet và hỏi với giọng bình thường:

- Bà nó ơi, chiều nay ăn gì?

Vẫn không nghe trả lời, Cụ lại gần hơn 10 feet nữa hỏi lần thứ ba, vẫn không nghe trả lời.

Cụ Ông tiến sát cách Cụ Bà chừng 5 feet, lắc đầu nghĩ rằng Cụ Bà lãng tai nặng rồi và vẫn hỏi với giọng bình thường:

- Bà nó ơi, chiều nay ăn gì?

Cụ Bà quay phắt lại, cầm cái muỗng đập nhẹ lên đầu Cụ Ông:

- Tôi đã nói ba lần rồi là chiều nay ăn riêu cá. Sao Ông cứ hỏi hoài vậy???

Tổng Thống Carter kể chuyện cười

(chuyện có thật)

Tổng Thống Carter có thói quen là kể một chuyện cười trước khi bắt đầu đọc diễn văn để “hâm nóng” cử toạ.

Hôm đó, TT đọc diễn văn tại Nhật. Như thường lệ, TT bắt đầu bằng một chuyện cười. Sau khi người thông ngôn dịch sang tiếng Nhật, thì cử toạ phá lên cười âm ỹ. TT rất hài lòng vì cử toạ “tức cười” với chuyện tiểu lâm của mình, TT nở một nụ cười đến tận mang tai để cùng vui với cử toạ.

Sau khi chấm dứt, TT lại cảm ơn người thông dịch và hỏi ông ta:

- Tôi muốn hỏi ông là câu chuyện cười sao ông dịch ra tiếng Nhật lại ngắn vậy?

- Thưa TT, tôi nói với họ rằng : "Tổng Thống của Hiệp Chúng Quốc Hoa Kỳ mới kể một chuyện cười, quý vị phải cười âm lên."

Nguyễn Đức Thịnh sưu tầm

TRĂNG KHUYA

Vàng trắng muộn bên trời như thắm mệ,

Cuộc hành trình vật vã với mây đen;

Trong tĩnh lặng chợt thấy mình đã khuyết,

Giữa trời khuya lồng lộng dáng trăng huyền...

Lê Phương Nguyễn